

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia XXIX. Ardet B. Virgo vitæ subsidia erranti puero subministrare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Sanguine Virgo meo si fauci pignus amoris?
 Soluere, quo pepigi sanguine, posco fidem.
 Pignore virginei dos carior æqua cruoris?
 Quis non inde Dei nobile fædus emat?
 Sed pius ut puer est, non ambit acerba parentis
 Vulnera, cui mæstus sit graue vulnus amor.
 Vire, licet, dixit: duo cur moriamur in vnâ?
 Viuat iò sospes sospite Matre puer!
 Viuat iò sanguis meus! hoc de sanguine vitæ
 Prima meæ legi dona, suprema legam.
 Sic ego fingebam, sed, ut est res credula, quid non
 Fingit amor, damnis blandior inde meis?
 At mihi nescio quid ceu triste minatur in omen,
 Qui cadit vltro repens fluxa per ora liquor.
 Suspitor è damnis noua crescere damna parenti;
 Ut, si multa tuli rædia, plura feram.
 Nonne diu mæstæ fugit ore sinuque parentis,
 Quique meo cretus sanguine sanguis abit?
 Nec sedet in gremio, quo se tener abdidit olim;
 Et pars magna sui quo prius hausta fuit?
 O sedeat saltem Gnati sub pectore Mater!
 Parte sui viuet sic meliore Parens.

ELEGIA XXIX.

Ardet B. Virgo vitæ subsidia erranti
 puero subministrare.

1. B. Virgo miratur, cur puer, cum sit lux mundi, sibi nusquam appareat:
2. Et vbiuis latens, & lucens suam spem eludat.
3. Interius desiderat illi vitæ subsidia suggerere.
4. Exoptat ad puerum instar Abacuc transferri.

B. VIRGINIS
 ALLOQUIVM.

Cum

Cum me nec tua vox, nec mutus ignis IESU
 Adspiret placidis, veris ut aura, modis:
 Excidit egelidis prius ignea vena medullis,
 Ac sedet in mutis anxia cura labris.
 Et gemit arcano quid nescio triste susurro:
 Quid fugitas dulcem lux mea Gnate sinum?
 Et procul ignoris matrem sic ludis in oris,
 Nec datur vlla tuo de pede signa sequi?
 Si dux purpureus rutilas qui flectit habenas,
 Lustrat ouans radijs sol iter omne suis:
 Et cui lux omni præcarior emicat astro,
 Parue pari lustra quâ fugis arte, viam.
 Argueret si clara tuum fors orbita cursum,
 Omnibus afluere tunc comes æqua locis,
 Omnibus & syluis sectarer, & omnibus antris,
 Persequererque sagax omnibus hospes agris.
 Maxima cura foret, & erit mihi maxima semper
 Cura, caput blandâ stringere dulce manu,
 Ut lubet, hos oculos exi, per inania rerum:
 Quem tot vbiq; plagis spes mea spectet, eris,
 Certa tuæ documenta fugæ, queis fallor, vbiuis
 Si taceat tellus, astra loquentur iter.
 Sidera suspexi: terris sed conscia Verbi
 Signa negat, puppes que regit Vrsa mari.
 Cæteraque astra pari coniurant crimine, cœcum
 Noctis iter surdis inuoluisse dolis.
 Nauita ver Zephyri, segetis spem spectat arator:
 Miles ouans armis præmia, pastor oues.
 Rex noua sceptrâ, leues damas venator & hinnos:
 Institor Indus opes; pictor Apellis opus.
 Tale nihil specto. solum spes omnis IESUM
 Ambit; in hoc vno præmia cuncta sequor.
 Sed quid ego vener, quæ sum data præda timori,
 Et ceu cerua, vagas anxia lustrâ vias.
 Mi dilecte puer, quò quò sine matre deerras,
 Mille lapos inter soliuagasque tigres?
 Quid fugis hoc pectus, cui fluxitat vbere nectar?
 O nimium votis fors inimica meis!

Lactea si bibulis transfudi pocula libellis;
 Cur non iam puero pabula reddo meo?
 Idque ubi desertis palatur egenus in oris,
 Villa nec addicunt hospita recta penu.
 Vbera crediderim gravidis salientia venis,
 Ipsa velit Gnato promere cerua meo.
 Quin ut ei dulces tygris exprimat obuia succos:
 Ceu foret e seua tigride mris ouis.
 Attamen haud durae quae cura sit aequa parenti,
 Mentē sedet plenā munera ferre manu.
 Ne qua fames, vel iniusta sitis iecur vrat anhelum;
 De dape quæro famem pascere, fonte sitim.
 Strar manus ad calathum, gelidum bibet hydria fontem:
 Sed quò fontis aquas misero, siue dapes?
 O mihi cor geminis vigor induat entheus alis!
 Me leue quò pondus subuehat ales Amor.
 Nescit enim graue pondus Amor, qui sideris instat,
 Ignis abit, voluceri quā rapit aura fugā.
 Isacium vatem si penniger extulit hospes,
 Inque Semiramā, quò vehit, vrbe stitit;
 Ut nec opina ferat captiuo prandia vati,
 Qui vacuo siccam mandit in ore famem:
 Quid prohibet Matrem par enehat ardor in auras?
 Pulchrior est quouis flos Daniele puer.
 Non mihi deest tereti crinis qui fulgeat auro,
 Quolibet ut fuluo pendula crine ferat.
 O peream! si non huc me celer abripit error.
 Sed quid? ubi Babylon? quā puer vrbe sedet?
 Me later (heu! oculos densis nox induit umbris)
 Quam sua lux medio nubila sole fugit.
 Qui prius ah! (ut iniqua meos sors mutat honores!)
 Lynceus Argus, Amor lumine cassus abit.

(a) Angelus Abacuc Prophetam repente e Iudaea
 Babylonem vno apprehensum capillo transtulit; ut
 prandium quod suis messoribus deferebat, Danieli in
 lacu leonum nihil tale expectanti subministraret.